

LXXVII. Ad Monachos Cantuariensis Ecclesie de Canonizatione S. Thomae huius Ecclesie Archiepiscopi, cujus corpus sub Altari recondi precipitur. 424

LXXVIII. Monasterio S. Savini Placentinae Diocesis, quod sub protectione Sedis Apostolicae suscipitur, bona omnia confirmantur, nonnullaque conceduntur privilegia. 425

LXIX. Ut decimam Clausi Monasterio S. Savini Placentinae Dioc. injuste ab Hugone Episcopo ablatam, eidem restituat. 426

LXX. Confirmatio iurium ac bonorum omnium, ad Teatinam Ecclesiam pertinentium. 426

LXXI. Confirmatio sententiae, latae a Brixienfi Episcopo in controversia inter Placentinum Episcopum, & Parmensem, super Ecclesia Castri-speculi, & Ecclesia S. Christinae, quae Placentino adjudicatur. 427

LXXII. Privilegium confirmationis bonorum Campanae Ecclesiae, quae enumerantur. 428

LXXIII. Confirmatio universorum bonorum, ac privilegiorum concessio Ecclesiae S. Mariae de Lusfelde. 429

LXXIV. Privilegium confirmationis Collegii sancti Salvatoris Canonico Oppidi S. Pauli, bonorumque ad illud pertinentium, & concessionis nonnullarum immunitatum. 430

LXXV. Confirmatio bonorum, ac privilegiorum concessio Ecclesiae de Stokes. 430

LXXVI. Monasterio S. Michaelis de Monte Caveoso, cujus Abbati Mitra & Annuli usus statutis diebus conceditur: bona omnia confirmans ac privilegia: interdicti tempore divina officia recitare elargitur. 431

LXXVII. Archidiaconum & Canonicos Aseulanae Ecclesiae sub protectione Sedis Apostolicae suscipiens, eidem bona omnia confirmat, multaque largitur privilegia. 432

LXXVIII. Confirmatio Monasterii Montis regalis Ordinis S. Benedicti, a Willelmo II. Siciliae Rege nuper constructi, bonorumque ad illud pertinentium. 433

LXXIX. Concessio privilegiorum, & confirmatio bonorum omnium Balneolen. Monasterii, quod sub Sedis Apostolicae protectione suscipitur. 435

LXXX. Approbatio Instituti Militiae S. Jacobi de Spatha in Hispania. 436

LXXXI. Privilegium approbationis Archimandritatus Messanenfi. 439

LXXXII. Privilegium confirmationis bonorum, atque immunitatum Monast. Vallis-umbrosae. 440

LXXXIII. Bona & jura Monasterii S. Mariae de Florentia Ord. Cassinen. confirmans, quamplurima ei privilegia, atque exemptiones concedit. 441

LXXXIV. Confirmatio privilegiorum, a Summis Romanis Pontificibus concessorum Monasterio S. Joannis in Venere Teatine Diocesis, ac omnimoda exemptio a jurisdictione Ordinarii. 442

LXXXV. Podius Bonitius, in Dicepsi Florentina positus, Senensibus Episcopis adjudicatur. 444

LXXXVI. Confirmatio Monasterii de Boscoduno, bonorumque ad illud pertinentium: & inhibitiō ne quis de eius novalibus aut nutrimentis animalium decimas exigat. 444

LXXXVII. Confirmatio donationum omnium, favore Capituli & Canonico Aquilejensis Ecclesiae factarum. 445

LXXXVIII. Approbatio Instituti Ordinis Carthusianorum. 446

LXXXIX. Bona omnia Veronensis Ecclesiae confirmantur Capitulo & Canonicis: addito decreto, quod absque sanioris partis consensu alienari non possint. 447

XC. De pace cum Friderico Imperatore Venetiis inita, eiusque absolutione. 448

XCi. Decretum, quod Moniales de Swina, & de Cotum, exemptae omnino sint a solutione decimarum. 448

XCII. Confirmatio bonorum omnium Monasterii Monialium S. Mariae de Noliano Tarvisinae Diocesis; ac nonnullorum privilegiorum atque immunitatum nova concessio. 449

XCIII. Confirmatio bonorum omnium Ecclesiarum Monasteriorum ad Aquilejensem Ecclesiam pertinentium, ac jurisdictionis in sexdecim ei subiectis Episcopatibus. 449

XCIV. Indictio XI. Saeri & Generalis Concilii Lateranensis III. 450

XCV. Confirmatio privilegiorum ab Eugenio PP. III. Monast. S. Quirini Tegernee concessorum. 451

XCVI. Monasterio S. Nazarii Laurishamen. Diocesis, quod sub protectione Sedis Apost. suscipitur, bona omnia confirmantur, nonnullaque conceduntur privilegia. 452

XCVII. Lunnensibus Episc. confirmatur jus benedicendi Abbatem S. Caprasii Arelenfi Monast. 453

XCVIII. Privilegium confirmationis bonorum omnium, ad Capitulum & Canonicos Concordien. Ecclesiae pertinentium. 453

XCIX. Confirmatio bonorum, iurium, ac privilegiorum S. Colonien. Ecclesiae: cujus Canonicis Dalmaticae ac Mitrae usus conceditur. 454

C. Assignatio nonnullorum pro sustentatione Lombardi, qui Beneventanum Archiepiscopatum dimisit. 455

CI. Privilegium Archipresbytero, Praeposito, & Canonicis Ecclesiae Ferrariensis. 455

CII. Alphonso Portugallensi Duci Regius Titulus conceditur, eiusque Regnum sub protectione Sedis Apostolicae suscipitur. 456

CIII. Privilegium Monopolitanae Ecclesiae. 457

CIV. Confirmatio bonorum omnium & privilegiorum Monast. Monialium S. Zachariae Venetiarum. 458

CV. Rescriptum confirmationis Papae statutorum Regni Poloniae. 459

CVI. Ecclesia S. Petri Isean. Tiphernatis Diocesis (nunc Urbanensis) a Tiphernatis Episcopi jurisdictione eximitur. 460

CVII. Confirmatio Ecclesiae Dignensis, bonorumque ad illam spectantium, ac assignatio duodecimitantum Canonico, qui ei inserviant. 461

CVIII. Privilegium confirmationis bonorum omnium Capituli Canonico Tarvisinae Ecclesiae, & cujusdam novae constitutionis pro illorum indemitate, ab eis edita. 461

CIX. Monasterio S. Petri de Certeseya Wintonien. Dioc. bona omnia, atque immunitates confirmantur: nonnullaque conceduntur privilegia. 462

CX. Privilegium confirmationis bonorum omnium, liberatum, & consuetudinum Monasterii Monialium S. Mariae de Ettona. 463

CXI. Templum, quod situm est Ierosolymis, variis communitatibus privilegii: prohibens, ne quis eum locum, bonaque ad Templarios pertinentia, perturbet. 463

CXII. Confirmatio constitutionum Ord. Cisterciens. cui nonnulla conceduntur privilegia. 465

CXIII. Canonizatio S. Theobaldi Eremitae. 467

ALE.

ALEXANDER II. PONTIFEX CLVI. ANNO DOMINI MLXI.

ALEXANDER II. Alexandrum Papam, ipsa, filiusque antea Anselmus, Patria Mediolanensis, Lucensis Episcopus, electus est Summus Pontifex Kalend. Octobris anno 1061., sed quo die inthronizatus sit, non constat. Sedit a die Electionis annos xi. menses vi. & dies xxi. (a) temporibus Constantinensi Ducadis, mox Romani Diogenis, hinc Michaelis Ducadis C. F., in Oriente Imperatorum, & Henrici V. Germaniae Regis. Obiit in Palatio Lateranensi die 21. Aprilis anni 1073. & sepultus est in eadem Basilica. Vacavit Sedes vix ad diem.

Schisma Vigessimum secundum.

Cum Agnes Imperatrix, Henrici IV. Germaniae Regis Mater, audivisset electum a Cardinalibus Romae

Alexandrum Papam, ipsa, filiusque antea Anselmus, Patria Mediolanensis, Lucensis Episcopus, electus est Summus Pontifex Kalend. Octobris anno 1061., sed quo die inthronizatus sit, non constat. Sedit a die Electionis annos xi. menses vi. & dies xxi. (a) temporibus Constantinensi Ducadis, mox Romani Diogenis, hinc Michaelis Ducadis C. F., in Oriente Imperatorum, & Henrici V. Germaniae Regis. Obiit in Palatio Lateranensi die 21. Aprilis anni 1073. & sepultus est in eadem Basilica. Vacavit Sedes vix ad diem.

(imminebat siquidem gravissimum Ecclesiae periculum a Basiliense Pseudo-Synodo per Henricum Regem, Parmensis Episcopi, qui regius erat Cancellarius, suavis coacta) graviter tulere, Cadolumque Parmensem Episcopum a Placentino dumtaxat, & Vercellensi Episcopo ipsa die festivitatis Apostolorum Simonis & Judae in Papam eligi faciunt, scilicet 27. die ab Alexandri II. legitimi Papae electione. Hic Antipapa, quum Roma, in Mense Aprili anni sequentis frustra obfessa, clam cum magno dedecore paucis admodum eum comitantibus aufugisset, ipsa die vigiliarum Apostolorum Simonis & Judae ab omnibus Theutonicis, & Italicis Episcopis, in Osbornensi Concilio congregatis, damnatus est, atque depositus: quod etiam postea a Mantuano quoque Concilio factum.

(a) Sic habet primus Vignolii Catalogus, in secundo adduntur dies 14. octavus ex praefixis Criticae Baronianae habet annos xi. m. v. d. xxi. computato fortasse depositionis die.

I.
Monasterium Fructuariense sub Apostolica Sedis protectione recipitur; confirmaturque permutatio Terræ cuiusdam, inter Abbatem & Albertum Ypporegensem Episcopum inita.

Alexander Servus Servorum Dei Alberto venerabili Abbati sanctæ Fructuariensis Ecclesiæ, suisque Successoribus, salutem & apostolicam benedictionem.

Ex Vet. Cod. Vari.

S. Vuillelmus Divionensis Abbas Monasterii Fructuariensis extruitor.

Omnimoda Monasterii immunitas.

Cognoscentes, quod Fructuariense Cœnobium, quod constructum est a D. Wilhelmo Abbate Divionensis Cœnobii, jam olim a prædecessoribus nostris Joanne, & Benedicto, item Joanne, Clemente, atque Leone totius libertatis & securitatis munitum est, & nos humillimis precibus Abbatis ipsius Monasterii, nomine Alberti, annuentes, corroboramus nostri etiam Privilegii firmitate, ut sub tuitione Apostolicæ Sedis constitutum nullius alterius Ecclesiæ potestati ullo modo subdatur: ideo Dei, sanctique Petri, ac nostra auctoritate statuimus, ut neque in mundanis neque in ecclesiasticis rebus vel ordinationibus nullus homo &c. aliqua gravamina vel præjudicia audeat inferre: sed omnia, quæ collata sunt eidem Cœnobio, & usque in finem sæculi conferenda in quibuscumque rebus mobilibus & immobilibus, in potestate & ordinatione Abbatum ipsius loci sine alicujus contradictione consistant. Igitur præcipientes præcipimus, & statuentes statuimus ex auctoritate beati Petri Principis Apostolorum, ut nulli liceat &c.

Confirmatio permutationis.

Insuper etiam confirmamus, & ex nostra auctoritate constituimus, ut prædictum Monasterium in perpetuo teneat & possideat sine alicujus contradictione terram, & decimas, quas Albertus Ypporegensis Episcopus commutavit cum Alberto Abbate prædicti Monasterii, sicut in cartula computationis continetur, anno ab Incarnatione Domini Nostri Jesu Christi 1063, secundo die mensis Februarii, Indictione prima: Sed ne iis sanctis ordinationibus quisquam invidus vel audax rebellis præsumat obviare, Apostolica censura interdiciamus & prohibemus sub divini iudicii obstaculo, atque anathematis interminatione. Idcirco &c. Datum in sacro Lateranensi Palatio decimo Kalendas Aprilis per manus Petri Bibliothecarii S. Romanæ Ecclesiæ Acholyti, vice Domini Annonis Colonienfis Archiepiscopi, & ipsius S. R. E. Archi-Cancellarii, anno vero secundo Domini Alexandri Secundi Papæ, ab Incarnatione Domini MLXIII. Indictione prima.

Anathema &c.

Dat. die 23. Martii anno Domini 1063. Pont. Alex. anno 11.

II.

Alexander PP. in Concilio Romano Incestuosorum errorem damnat. (a)

AD Sedem Apostolicam perlata est quaestio noviter exorta de gradibus consanguinitatis, quam quidam legum & cano-

(a) Per illud tempus error incestuosorum a quibusdam jure consultis excitatus atque defensus est, qui auctoritate Justiniani Imperatoris eadem ratione, qua in successibus, gradus consanguinitatis numerandos esse debebant. Impugnavit cum errore præceteris Petrus Damiani. Cuiusque ejus scriptis tolli non posset, & ad eum comprimendum auctoritate apostolica opus esset: Alexander Papa, Romæ synodum indicit, in qua contra defensores illius erroris hoc decretum edidit, cujus pars a Gratiano describitur 35. quaest. 4. cap. Ad Sedem Apostolicam &c. Nos vero integrum exemplum ex Harduin. Collect. Concil. Tom. VI. Par. 1. col. 1102.

num imperii excitantes, eosdem propinquitatis gradus contra sacros canones, & ecclesiasticum morem numerare nituntur: novo & inaudito errore affirmantes, quod germani fratres vel sorores inter se sint in secunda generatione, filii eorum, vel filia in quarta, nepotes vel neptes in sexta: talique modo progeniem computantes, & hujusmodi sexto eam gradu terminantes, dicunt, deinceps viros ac mulieres inter se posse nuptialia jura contrahere. Et ad hujusmodi profanum errorem confirmandum, in argumentum assumunt seculares leges, quas Justinianus Imperator promulgavit de successibus consanguineorum: quibus consilii ostendere moluntur, fratres in secundo gradu esse numeratos, filios eorum in quarto, [nepotes sint in sexto. Sic feriem genealogie terminantes, numerationem Sanctorum patrum, & antiquam Ecclesiæ computationem ad nos usque perductam, perversa quadam calliditate disturbare nituntur. Nos vero, Deo annuente, in synodo habita in Lateranensi consistorio, convocatis ad hoc opus Episcopis, & Clericis, atque iudicibus diversarum Provinciarum, denique diu ventilatis legibus & Sacris Canonibus, distincte invenimus ob aliam atque aliam causam, alteram legum fieri, alteram canonum computationem. In legibus siquidem ob nihil aliud ipsorum gradum mentio facta est, nisi ut hereditas, vel successio ab una ad alteram personam inter consanguineos deferatur: in canonibus vero ob hoc progenies computatur, ut aperte monstratur usque ad quodam generationem a consanguineorum sit nuptiis abstinendum. Ibi præscribitur, ut hereditas propinquis modo legitimo conferatur: hic vero ut rite, & canonicè inter fideles nuptiæ celebrentur. In legibus distincte non numerantur gradus, nisi usque ad sextam, in Canonibus usque ad septimam distinguuntur generationem. Hac igitur de causa, quia hereditates nequeunt deferri nisi de una ad alteram personam: idcirco curavit secularis Imperator in singulis personis singulos præfigere gradus. Quia vero nuptiæ sine duobus non valent fieri personis, idcirco sacri canones duas in uno gradu constituere personas. Utramque tamen computationem, si attente, & subtiliter perspecta fuerit, idem sensisse, & eandem esse in eis sententiam, atque ad eundem terminum convenire manifestissimum erit. Justinianus namque usque ad quæ gradum consanguinitas ipsa perduret, in suis legibus non desinivit; canones vero ultra septimam nullam numeravere generationem. Sexto quippe gradu determinato, in ipsis legibus subintulit Imperator: *Hactenus ostendisse sufficiat, quemadmodum gradus cognationis numerentur. Namque ex his palam est intelligere, quemadmodum ulteriores quoque gradus numerare debeamus: generata quippe persona semper gradum adicit.* Ecce in his brevibus verbis aperte ostenditur, tales gradus, quales isti computant, non tantum usque ad sextum, verum etiam ultra numerari debere, quippe cum ultra sextum ulteriores gradus numerandos esse decernat: Ubi enim ulteriores nominat gradus, aperte indicat non sex tantum modo esse gradus, sed sex finitis, adhuc alios numerandos. Nec mirum, cum in præcedentibus ipse firmavit Imperator, decimo etiam gradu consanguineos

neos sibi inter se posse succedere. Cum enim decimum nominat, non esse tantum modo sex, luce clarius constitetur. Hi ergo evigilent, & aciem mentis, si possunt intendant, quos hactenus istius modi perculit error. Enim vero ubi secundum leges inter agnatos, vel cognatos defertur successio, consanguineos esse non dubium est. Neque enim sibi succederent, nisi inter se parentela vinculo tenerentur: succedunt autem inter se, teste Justiniano, in decimo gradu: consanguinei igitur sibi sunt, qui sibi succedunt. Quod si in decimo gradu consanguinei sibi existunt, non est terminata consanguinitas, ut isti fatentur, in sexto tantum modo gradu. Quid igitur dicent? computatis namque gradibus, sicut isti numerant, aut si nitur consanguinitas in sexto gradu, aut non. Si finitur, fallaces erunt leges, quibus isti nituntur quæ in decimo gradu sibi succedere consanguineos jubent. Quod si non finitur consanguinitas, in isto sexto gradu: falsi dici erunt ipsi, qui ultra illum sextum gradum nolunt computare consanguinitatem. Igitur, aut leges erunt falsæ, aut isti qui sic finiunt generationem. Sed ut veridicæ leges, & veraces sint canones, dicamus hoc quod veritas habet: scilicet quod non terminatur consanguinitas in hujus modi sexto gradu, sed terminatur secundum canones in septimo gradu: utraque enim computatio sicut superius diximus, uno sine concluditur. Namque duo gradus legales unum gradum Canonicum constituunt. Fratres itaque, qui secundum seculares leges dicuntur in secundo gradu, juxta canones numerantur in primo, Filii Fratrum qui illic numerantur in quarto, hic computantur in secundo, nepotes, qui in sexto ibi, istic numerantur in tertio: Sic deinceps qui in legibus scribuntur in octavo, & decimo, in canonibus desinuntur in quarto, & quinto. Atque hoc modo de reliquis sentiendum est, ut secundum canones dicuntur in sexto, vel septimo, secundum leges accipiuntur in duodecimo, vel quarto decimo. Hanc computationem intelligens prudentissimus Papa Gregorius, dum quaereretur in quota generatione conjungi fideles debeant, ipsas seculares leges in testimonium adducens, Augustino Anglorum Episcopo sic scripsit: *Quaedam varrena lex in Romana Republica permittit, ut frater fratris, & sororis, seu duorum Fratrum germanorum, seu duarum Sororum filia, & Filius misceantur. Sed experimento didicimus, ex tali conjugio lobolem non posse succrescere. Unde necesse est ut jam in tertia, vel quarta generatione copulatio fidelium licenter sibi conjungi debeat. Nam a secunda quam prædiximus omnimodo debent abstinere.* Ecce hic aperte monstratur filios, & filias Fratrum in secunda generatione numerari. Et si Fratrum filii, & Filia numerantur in secunda, fieri non potest, ut ipsi Fratres non sint in prima. Quod si Fratres computantur in prima, filii eorum in secunda: dubium non est, quin eorum nepotes sint in tertia, pro nepotes in quarta, sic de reliquis usque ad septimam. Sed sunt quidam qui ex Gregorii verbis, quibus ait, ut in tertia, vel quarta generatione copulentur fideles, occasionem accipiunt illicita Matrimonia contrahendi: dicentes se hoc iuste facere, quod prudentissimus Doctor sua sententia diffinivit. Isti itaque qui se hoc velamento defendere nituntur, advertant in eisdem patris sententiis, hoc non generaliter cunctis, sed specialiter Anglorum genti mandasse. Nam postmodum a Felice Messanæ Siciliæ

* Adde qui.

Præfule requisitus, an hoc quod Augustino mandaverat, generaliter cuncta Ecclesiæ tenendum esset, aperitissime firmavit, non aliis hoc, quam illi genti mandasse: ne bonum, quod cæperant, metuendo austeriora desererent. Sed & illis postquam in fide essent firma radice soliditati*, & universali Ecclesiæ, censuit semper esse tenendum, ut nullam de propria consanguinitate, vel affinitate, infra septimam generationem aliquis sibi audeat conjugio copulare. Ecce aperte monstratum est, ex verbis ipsius legis, & auctoritate prudentissimi Papæ Gregorii, quid de gradibus consanguinitatis numerandis sentire debeamus. Quamvis alia quoque ratio parimodo ipsos retineat adversarios. Nam si ut ipsi fatentur, in illo sexto gradu consanguinitatis finiretur: omnes personarum ramusculos, qui ultra illum gradum in pictura arboris continentur, velut superfluos oporteret detruncari. Sed quia omnes, qui in prædicta arboris pictura numerantur, ex una parentela consistunt, nunquam sine diminutione consanguinitatis a se poterunt separari: veluti non sine damno cujusque personæ valent a proprio corpore, manus, brachia, & pedes truncari. Illa quoque Sacrorum præcepto canonum, que jubet a propria abstinere consanguinitate, quamdiu generatio recordatur, aut memoria retinetur, nec a prædicta parentela discrepat computatione. Nam in septem gradibus, si canonicè, & usualiter numerentur, omnia propinquitatum nomina continentur. Ultra quod nec consanguinitas invenitur, nec nomina graduum reperiuntur, nec successio potest amplius prorogari, nec memoriter ab aliquo generatio recordari. Ne vero in hac consanguinitatis computatione aliqua de hinc valeat ambiguitas remanere: aliam quam quidam faciunt numerationem in hac etiam disputatione duximus inveniendam. Sunt enim quidam qui non a Fratribus, sed a filiis eorum, id est, patrue libris, vel consobrinis genealogiam numerare incipiunt: Docentes Filios Fratrum in prima generatione computari debere: quia Fratres quasi quidam truncus, ex quo ceteri ramusculi oriuntur, existunt. Sed nec ista graduum computatio, si bene intellecta fuerit, ab ea, quam superius exposuimus, in sententia poterit esse diversa. Isti enim qui numerandi initium sumunt a filiis Fratrum non progrediuntur ultra sextam generationem, sed sicut totius mundi sex ætates existunt, & humane vitæ itidem sex tantummodo autumant computandas esse generationes: quibus finitis novæ conjunctionis dicunt posse fieri initium, ut quasi surgentem revocare possint consanguinitatem. Nec itaque computatio, que incipit a Fratrum Filiis, & numerat usque ad sextam generationem tantumdem valet, quantum ea que incipit a Fratribus, & computat usque ad septimam. Nec ulla in sensu existit diversitas: quamvis in numero graduum varietas videatur. Ultima enim generatio, si initium numerandi summat a Fratribus, septima invenitur: si a filiis Fratrum, reperitur sexta. Taliter igitur determinatis gradibus consanguinitatis Apostolica vos auctoritate monemus, Fratres, & Filii, ut omnibus, sic feriem genealogie computandam esse intimesis, quemadmodum Sancti Patres numerandam esse, sanxerunt, & antiquus mos sanctæ, & universalis Ecclesiæ per longa tempora olim computasse monstratur. Nam si quis perversa, & obstativata mente a recto tramite Apostolicæ Sedis deviare vo-

* Lege solitari.